

PALVE PALUB MEILT MEIE MÕJUKAT KOHALOLEKUT

Koidab... laitmatu kindlusega.

Keskkond kohandub vastavalt ümbritseva vajadustele.

Tehakse... maksimaalse tasakaaluga... perfektseid kronoloogiaid.

Valguse tulukesed väljenduvad veatult... Ja neid leiab nii siit kui sealt, pühalikud.

Tõusud-möönad lõpetavad mänglemise ranna piiril..., samal ajal kui pilved loovad liitu päikesega.

Idanema hakkavad seemned, väärtusliku sõnumiga, mis ei kaota seda... ükskõik kui vaenulik, ebasõbralik ka keskkond ei oleks.

Igal aastaajal need tiivulised ümberasujad kiirustavad emigreeruma; tuulerändurid, kes usaldavad oma sulgi absoluutse kindlusega.

Ja kogu selle suursugususe keskelt leiab end inimene. Ja leiab end iseendasse sisse mässituna, lõksu jäänuna..., raskustes ümbritsevaga, teadmata tegelikult, kus ta peaks olema, tundmata oma "sapiensis"-es, milline on tema tõeline koht.

Ja uurib ja otsib ja avastab... enda omavolid, mis siiani veel lubavad tal kohal olla.

Näib nagu kellegile ei oma tähtsust see, mida inimene korda saadab. Justnagu oleks nii läbikäigul, läbikäigul, läbikäigul, et... peaaegu on läbi.

Ja iga üks oma mikromaailmas, küsib milline peab olema tema positsioon, hoiak, seisukoht... oma enda liigi sees. See võimutseb inimkonna kinnismõttelist meelt, hindamata piisavalt ümbritsevat, mis talle peavarju, aset ja positsiooni annavad, et aeg ja ruum teda kataksid, kaitseksid, teda koordineeriks ja talle referentse seaksid.

Aga pea on kõva, ja olgugi et seal asetsevad avaused, mis toituvad helidest, lõhnadest, maitsetest, nägemisest ja puuetundlikkusest, paistab et ei ole piisavad selleks et pooriline ja osmootiline olemine, olend mis peaks moodustama inimese, et too käituks sellisena, ning mitte nagu mingi hoidla, omaniku, omamise hoiakute-suhtumisega, mis otsib hegemooniat läbi seinte, traataedade püstitamise, püsside... ja kaitsete, mis alati on rünnakud.

Inimene on muutunud “inimkonnaks”, samas kui tema projekt on muutumiseks “igavikuks”!...

Ei ole meie evolutsiooniline kohalolek mingi mugavalt sisseseadmine. See on kestvate uuenduste, konversioonide!, hinge tormijooksude! transiit... uute dimensioonide suunas.

See on meie operatiivne teadvus, mõistes meie pärinemist... ja inspiratsioone, mida Looming meile pakub.

Kui olend meelestab end nendele perspektiividele, siis hakkab ta lubama elu arengut ja katkematut taasloomist. Ning ta teeb **oma** elust midagi sellist, mis mitte ainult talle ei kuulu, vaid midagi solidaarset; seda originaalsusega, mis igal olendil on, võimeline hämmastama ja hämmastuma igal sammul, justnagu rajades iga edasilikumisega mingi lille- ja viljapuuai.

Selle jaoks on vahendid olemas. Me ei ole hallitama läinud protsessid seiskunud, tõkestunud vahenditest ja võimalustest. Oleme grandioossuse potentsiaalid. Ja me ei või end tagasi hoida, takistada, tõkestada!... Me ei või lõpetada enda väljendamist piiritutes kõrbedes, lõpututes selvades või ammendamatuses mägedes.

Universum, kui Loomingu väljendus, palub meilt tungivalt rõõmsameelset, loovat ja uuenduslikku väärikuse positsiooni; mitte rusudes pärandust ja progresseeruvat dekadentsi.

Meid kutsub, Looming, värse, komplimente tegema, fantaseerima. Ja ega me selle pärast ei jäta söömata!

Meid kutsub Looming, märkama vabastavat positsiooni, mille sees on meie loomine. Me ei vaja enda kindlustamist! Rõõmu ja rahulolu palutakse meilt! Mitte valu, kannatusi ja higi.

Meilt palutakse tungivalt “rahulolust” pärinevat rõõmsameelsust, mis viib meid loomult kestvale, armunud joobumuseni, koos oma võnkumistega ruumi ja aja kõveruses.

Ai!... Teadmises! –juba teadmises!-, et olend peaks end tundma piisavalt armastatuna, et vaid peegeldada mainitud kogemust. Ja mitte jalutada mässituna saamahimudesse, teadmata kuidas väja rabeleda, need, mis kibestavad sõnadega, žestidega ja hoiakutega nii ühtede kui teiste eksistentsi; ning mis selle asemel, et ümbritseda iluga, teevad rõhuasetuse oma inetusele.

Lihtsa ilmselguste vastuvõtmisega, tunnustamisega on igas päikesetõusung mingi uus võimalus, mida ei tohi alahinnata. Sest iga kord kui inimolend teeb jõupingutuse!, ükskõik millises valdkonnas, avastab ta selle grandioossuse. Kuid kui, vastupidiselt, iga kord maha surutuna tagasi tõmbutakse, kasin oma teenimises olemisega, kaheldes oma pühendumises ja kohkununa väljakutsete ees, ai!, seega tekivad tagasipöördumatud jäägid. Muututakse ohtlikeks, riskantseteks maaniateks, sallimatuseks, mis ei võta vastu, ei tunnusta üllatusi ega kingitusi, võimetuna võõrustama oma kohalolekuga, ja veelgi vähem olema ravivahendiks!... oma iluga.

Ei ole see ustav, truu tee. See alatus ei ole vajalik. Ei ole vaja sellesse kukkuda, et siis hiljem üritada sellest üle saada, kui me iseenesest juba olemegi ületamine!

Olgugi et see meid hoiatab ja meid teavitab meie endi delegeerimine, et me ei ole ülesaamine vaid mädanemine! (hisp keelne sõnademäng: *superación* –ülesaamine; *supuración* – mädanemine) ning peame olema katkematus... jumalakartmatuse avaldumise –mis meid... degradeerib- raviprotsessis!

Palub!... palub tungivalt palve, meie kohaloleku **mõjukust**.

Palub tungivalt palve!... läbipaistvust.

Palub tungivalt palve!, järeleandlikkust, mis kohaneb. See muutub õrnuse looriks. See muutub kuulamise hellituseks. See teeb igast meie meelest ühe meele, viljasaagi meele: värvide, aroomide, elegantsi eelisõiguse, õnnistatud kohaloleku viljasaagi.

Vähem, ei!

Vähem on reetmine. Vähem on põgenemine. Vähem on... usust taganemine! Vähem on läbikukkumine. Vähem on... esitamiskõlbmatu!

Palvuslik Ilmutus on **tungivalt palumine**, igas hetkes, meie ilmutatud kohalolekut, kus iga üks pakub oma sõnumit, annab oma õnnistust, samaaegselt kui seda vastu võtab, ning pühendutakse kirega, tagasipöördumise reservideta. Sest tagasipöördumist ei ole olemas! On olemas avarumine, ekspansioon ja on ärevuse iha, lõpmatuste ärevuste järele!, igavikkude kogemiste järele.

Ärgata ellu tõusnud teadvustele, mis muutuvad surematuteks, ning mis uitavad armastades Universumeid mööda, nende kõikides nurgatagustes, varjupaikades.

Pole olemas jääke ega jagamisi. On summad ja korrutamised.

Meid kantakse ja meile pakutakse katkematult... uusi ruume ja dimensioone. Avagem meie tähenduse eesmärk!

Mitte jääda tõrksasse hedonismi, mis on... nende hinge vanglate orjuse, röövimise, vangisolemise produkt!...

Astuda trellide vahelt läbi on meie idülliks. Lahustada käeraud, on meie funktsioon. Avada läbikäik ujudes... on meie progress. Ilma inimröövita, vangistuseta. Meri ja armastus ootavad meid nagu truud peegeldus sinisest, mis meid endasse mässib, mis meid heldelt... üle piserdab.

Künnised vaatlevad meid, kaugelt ja lähedalt. Ning asetavad meid kuristikesse, et õpetada meid lendama, et võtta meilt ära hirm hüppe ees... ja anda meile kindlust selle kohta, et jääme hõljuma.

Sügavikud ei ole pörgud, mida hoitakse meie karistamiseks. Nad on pühitsetud Suure Templi krüpt, kust voolavad välja müsteeriumid, kust kaudu pulbitsevad välja saladused. Kõik see, mis äratab meie uudishimu. Kõik see, mis tõmbab meid enda poole läbi armastuse sideme, ihaga täielikult ühte sulanduda Loominguga, ning et tema kasutaks meid kui elemente vastavalt olukorrale: praegu nagu valgust; homme kui mäge; ülehomme kui vanikut, girlandi; hiljem kui tuld...

Pole tähtsust, mida Looming naudib, kui ma olen tema massi sees; kui ma olen fermenteerumas, nagu hea leib, et kohtuda kire tulega..., mis paneb mind muutuma unustamatuks roaks.

Ambroosia (surematuks tegev jumalate toit) on elud, ning mitte piinamiste sahad.

Ambroosia on teod, ning mitte kaotatud omamised.

Unelmate ambroosiaks, mis kaunistavad meie helisid, on tõelised sõnad, ning mitte need, mis kuulutasid välja hirmusid.

Ar-mas-tad...
